

RETRATS DEL NATURAL
JOAQUÍN INGLADA ALONSO
EMPRESARI I AVENTURER

(107)

PERE VIRGILI

Burlar la mort per Sant Joaquim

TONI VALL
BARCELONA

L'aniversari mana i s'està perdent de mica en mica la tradició de celebrar el dia del sant. Un té la sensació que cada cop s'estila menys. I sap una mica de greu. Això no és així per a tothom, esclar, ni molt menys. Per al Joaquín Inglada, el dia del seu sant és doble, triple i infinitament més important que per a la resta de mortals. Mortals, sí, aviat entendreu que aquesta no és una paraula triada a l'atzar. Té quaranta-cinc anys i el Joaquín ja ha tingut temps de burlar la mort dues vegades en el dia del seu sant. Quan ens trobem, fa pocs dies que ha tornat de completar la travessa amb moto d'aigua des de Barcelona fins a Sevilla. Cinc dies de recorregut amb finalitats solidàries: aconseguir fons per a la Fundació Doctor Clavel, que promou la investigació, la cura i el tractament de les lesions cerebrals.

Escotar com parla és conèixer algú amb una determinació i una força de voluntat fora del comú. Dues vegades ha estat al límit de l'abisme, dues vegades ha tornat a néixer. Dues vegades, el dia del seu sant, la vida se li ha capgirat, li ha dit adéu amb la mà i ell s'hi ha arrapat amb força desfermada.

El 26 de juliol del 1991 el Joaquín va sortir de treballar del departament d'administració d'El Corte Inglés i va anar a escampar la boira amb la seva moto de gran cilindrada estrenada feia quinze dies. Anava a una velocitat moderada, quaranta o cinquanta quilòmetres per hora, i a l'altura de Sant Cugat, en un revolt, un cotxe en contra direcció el va fer bolcar, li va passar per sobre i li va seccionar la cama esquerra a l'altura del genoll. El conductor, sense carnet ni assegurança, va fugir. Ell, sobre l'asfalt, va ser conscient de seguida que havia perdut la cama. Va recollir les restes de carn i les va posar dins del casc mentre esperava l'ambulància, que, per sort, havien avisat uns veïns de la zona.

La paraula *sort* apareix per primera vegada a la conversa. Ja a l'Hospital de la Vall d'Hebron, compareix un capellà i li pregunta si és creient. L'extrema unció, sí. Però no, al Joaquín li queda encara un fil de vida i no el deixa anar. Cinc unitats de sang, deu hores de quiròfan i un any ingressat. Supera la infecció de les ferides i la brutal medicació i s'entossudeix a accelerar l'adaptació a la pròtesi de cama. A tot plegat s'hi afegeix que, malgrat guanyar el judici, la indemnització és minsa per culpa de l'absència d'assegurança. També s'hi sobreposa i, a banda de l'exigent rehabilitació, decideix formar-se i ampliar els

**Voluntat
Amb
determinació
i coratge
ha esquivat
dues vegades
la mort**

**Estratègia
Assegura
que és més
rendible no
mirar enrere
que viure
amb rancúnia**

seus coneixements en informàtica durant la llarga estada a l'hospital. Crea la seva pròpia empresa de seguretat informàtica i infraestructures per als ordinadors. Ser emprenedor, tirar endavant malgrat l'adversitat, és el millor sistema per recuperar el trajecte del qual l'infortuni l'havia fet desviar un dia d'estiu suposadament protegit pel seu sant.

'Sort', segona aparició

Com a mètode de rehabilitació i enfortiment del cos estomacat, la musculatura afeblida i la cama de recanvi per sempre més, li recomanen fer esport, mantenir-se en forma. I la moto d'aigua esdevé una companya de viatge preferent perquè enforteix les articulacions, millora la circulació i reequilibra les forces del cos. Feina endavant, recuperació aconseguida, nova vida en marxa a tota vela. Fins que el 26 de juliol del 2014, de nou el seu sant, tot torna a canviar. Una escapada amb la moto d'aigua, en un dia amb fort vent, mar mogut i un pèl d'excés de velocitat, es converteix en un nou dia pessim. En perd el control i se'n va de cap contra el manillar. Fractura d'os frontal del crani, lisions a les meninges i un tros de massa cerebral a la intempèrie. Pèrdua de visió momentània, però no de coneixement –un miracle–, cosa que li permet tenir certa conscièn-

cia, tornar a pujar a la moto i refer el camí de tornada fins a rebre assistència mèdica. "Acomiadi's de la seva família", li diuen abans d'entrar al quiròfan. Aquest cop no hi ha capellà. Tercera menció: "He tingut molta sort i dono gràcies a la vida". Si el primer cop va ser un any d'hospital, aquest són només deu dies. Assumeix els problemes oculars, auditius i olfactius, l'exigent cirurgia i les més que probables seqüeles, i surt de l'hospital amb més de cent punts al cap, una placa de titani i cargols per subjectar-la.

¿La millor rehabilitació contra els seus múltiples mals? Una llarg trajecte diari amb bicicleta per la muntanya. I sí, funciona, tira endavant una vegada més. "M'ha sortit més rendible oblidar que viure amb rancúnia", m'explica referint-se al primer accident. Li agrada gaudir ara dels petits plaers de la vida, passejar, anar a la platja o quedar-se embadalit mirant un arbre. Malgrat portar una pròtesi a la cama i tenir una lesió cerebral, fa vida normal, assumeix reptes com la travessa solidària i, sobretot, agraeix el suport fonamental de la seva família: "Si perdés ara els meus pares seria el tercer cop de la meua vida i no sé si podria superar-ho". Dos cops la vida se li ha posat d'esquena, dos cops la mort l'ha vingut a trobar. Dos cops li ha donat carbassa el dia de Sant Joaquim. —